

Οι πέτρες Φώτης Κόντογλου

[/ Γενικά / Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Ορθόδοξη πίστη](#)

Πρώτη σύσταση, στερνό απομεινάρι της γης

Πέτρες! Τι είναι οι πέτρες; Πέτρες! Δηλαδή, τίποτα! Ποιός δίνει σημασία σ αυτές; Ποιός χάνει τον καιρό του με τις πέτρες; Δεν αξίζει τον κόπο μηδέ να μιλήσει κανένας γι αυτές. Είναι τα πιο καταφρονεμένα πράγματα της πλάσης.

Ωστόσο, μου φαίνεται, πως αυτές οι τιποτένιες πέτρες θ απομείνουνε μονάχα, όποτε χαλάσει ο κόσμος και λείψει κάθε ζωή απάνω στη γη. Αυτές είναι η πρώτη σύσταση του κόσμου, κι αυτές θα ναι το τελευταίο απομεινάρι του. Δεν κουνιούνται από τον τόπο τους, δεν μιλάνε. Μα θαρρώ πως ακούνε και πως βλέπουνε. Μας βλέπουνε εμάς τους ανθρώπους κι όσα κάνουμε, ακούνε όσα λέμε εμείς οι λιγόζωοι, οι ψευτο-κανωμένοι, και μας ελεεινολογάνε για την ανοησία μας, πως τάχα θα κυριέψουμε τον κόσμο! Οι πέτρες που πατούσε απάνω τους ο Αχιλλέας κι ο Μέγας Αλέξανδρος θα κρυφογελούσανε με τη ματαιοδοξία τους, γιατί ξέρανε πως θα σβήσουνε πολύ γρήγορα, σαν καπνός, κι αυτοί, κι οι αυτοκρατορίες τους, κ οί δόξες τους, σε καιρό που αυτές θα στεκόντανε ακατάλυτες, όπως και θα βρίσκονται ως τα σήμερα σε κάποια μεριά. Από τότε τις πατήσανε χιλιάδες άνθρωποι, δίχως να τις δώσουνε καμμιά προσοχή, κι όλοι τους γινήκανε κουρνιαχτός, σαν να μην ήρθανε ποτές στον κόσμο.

Πολλές φορές κάθουμαι και κοιτάζω τις πέτρες που τυχαίνει να βρίσκονται μπροστά μου, και μου φαίνεται πως με κοιτάζουνε και κείνες με κάποια μυστηριώδη μάτια που δεν φαίνονται, και πως κρυφοκουβεντιάζουνε μεταξύ τους και πως κρυφογελούνε για την κουταμάρα μας να φανταζόμαστε μεγάλα και τρανά πράγματα, να βγάζουμε ο ένας τ άλλου τα μάτια και να τις στοιβιάζουμε, αυτές τις πέτρες που μας περιγελάνε, τη μια απάνω στην άλλη, η να τις πελεκάμε

για να κάνουμε αγάλματα και ταφόπετρες, για να τις βάλουμε απάνω στην κοιλιά μας άμα πεθάνουμε! Ανατριχιάζω ώρες-ώρες, γιατί νοιώθω καθαρά τα γέλια που κάνουνε κρυφά οι πέτρες για την κουταμάρα μας.

*

Από μικρός αγαπούσα να μαζεύω βότσαλα στην ακροθαλασσιά. Αυτή την αγάπη την έχω ακόμα. Πριν από λίγες μέρες ένα βράδυ, βρέθηκα κοντά στην αγαπημένη μου τη θάλασσα, σε μια βορεινή ακρογιαλιά. Ο ήλιος έγερνε στο βασίλειμα. Φυσούσε λίγο βοριαδάκι, και τα κύματα έρχονταν ήμερα από το πέλαγο κι αφρίζανε απάνω στα χαλίκια. Έγινα άλλος άνθρωπος άμα άκουσα το ροχαλητό του νερού, που με νανούρισε από την κούνια μου. Πήρα το γιαλό-γιαλό, και τράβηξα κατά κει που έβγαινε ένας κάβος κ' έκλεινε ο κόρφος.

Αντίκρυ θαμποφαινότανε, μέσα στη άχνα της θάλασσας, τα βουνά της Εύβοιας. Κατά τον γραίγο, ξεχώριζε καθαρά η στεριά, μ' έναν άλλο κάβο, πέρα από τον Μαραθώνα. Παραμέσα στη στεριά, βορεινότερα από κει που στεκόμουνα, μαυρίζανε τα άγρια μυτερά βουνά, που ξεπετιούνται από την Πεντέλη σαν δυναμάρια. Όσο ήμερο είναι αυτό το βουνό από την άλλη μπάντα, που κοιτάζει κατά την Αθήνα, τόσο άγριο και θυμωμένο είναι από τούτη τη μεριά, από τα βορεινά, σαν να φοβερίζει το μπουγάζι που έβγαλε τους Πέρσες για να το πατήσουν, πριν από χιλιάδες χρόνια.

Περπατούσα, λοιπόν, γιαλό-γιαλό και μάζευα πέτρες. Είχε χρωματιστά χαλίκια λογής-λογής, μα η θάλασσα τα ξέπλυνε κι ανάβανε τα γλυκά χρώματα που είχανε. Τα κύματα αφρίζανε δίπλα μου, βγάζοντας τη μυστική βουή τους, που είναι η αιώνια ανασαμιά της θάλασσας, κι εγώ έσκυβα κάθε τόσο κι έπαιρνα ένα χρωματιστό λιθάρι, κι αφού το κοίταζα καλά, το έχωνα στην τσέπη μου, σα να τανε κανένα ρουμπίνι η ζουμπρούτι. Κάθε τόσο, κάθιζα χάμω και κοίταζα, μια κατά τα πέλαγο, μια τον θησαυρό που πατούσα, τις δροσερόχρωμες κείνες πέτρες που στολίζανε το σύνορο της θάλασσας. Όπως με χώριζε από τον κόσμο της πολιτείας κι από τις έγνοιες της το βογγητό της θάλασσας, γεμίζοντας τ' αὐτιά μου με τα μυστικό και βαρύ ίσο του, το ίδιο και τα χαλίκια με κάνανε να ξεχάσω κάθε τι πολύπλοκο και μάταιο που κάνει ο άνθρωπος.

*

Μάζεψα κάμποσα βότσαλα και τα πήγα σ' ένα μέρος και τα φύλαξα. Ύστερα ξαναγύρισα και μάζεψα κι άλλα. Τι έμορφα κ' έκφραστικά χρώματα που είχανε τα χαλίκια! «Ουδέ Σολομών εν πάση τη δόξη αυτού περιεβάλλετο ως εν τούτων». Τι παράξενα κόκκινα, κεραμιδιά, βυσσινιά, τριανταφυλλιά, σταχτιά λογιών-λογιών, κίτρινα, ασπροκίτρινα, πορτοκαλλιά, μελιά, πρασινογάλαζα, λαδιά, μαύρα, πρασινόμαυρα!

Εκεί που περπατούσα, έφερνα στον νου μου τα μικρά μου χρόνια, κι όσα έγραψα

τον καιρό που ζούσα μοναχός στο νησί μου; «Μάζευα ο,τι εύρισκα στην ακροθαλασσιά, έναν κόσμο κοχύλια και τσόφλια, είτε χρωματιστές πέτρες. Όλα αυτά τα στόλιζα εκεί μέσα. Μου καναν μια βαθειά εντύπωση, όσο τίποτα στον κόσμο... Έστεκα ώρες και τα κοίταζα, σηκωνόμουν κ έβλεπα από το παραθυράκι τα βουνά και τη θάλασσα». Κι αλλού έγραφα: «Μια άσπρη πέτρα απάνω στον άμμο, ένα κομμάτι ξύλο που κείται στ άκρογιάλι, τραβούν την προσοχή μου. Τα πιο ασήμαντα πράγματα, εδώ μου φαίνονται γεμάτα από ενδιαφέρον... Βλέπω τα πράγματα ίσια, χωρίς η εντύπωση να βλαφτεί απ ό,τι έμαθα να καταλαβαίνω ως τώρα, λέγοντας αυτά τα δυό λόγια: Νερά και γης. Εδώ καν δεν υπάρχουν πλέον ονόματα, παρά τα ίδια τα πράγματα πέφτουν απάνω στην ψυχή μου απ τò βάρος τους, άγρια κι αδιάφορα...».

Και όμως, πόσο αγαπημένες μου είναι αυτές οι πέτρες που μάζεψα! Κείτουνται εκεί χάμω, σωρός, και κανένας δεν τις βλέπει, κανένας δεν καταδέχεται να τις δει. Κ έγώ, σαν να είμαι ο μόνος πο χει μάτια για να δει τη μυστηριώδη εμορφιά τους.

Σαν γύρισα στο σπίτι μου, τις έβαλα μέσα σ ένα τάσι, μαζί με τις άλλες που είχα μαζέψει άλλη φορά, κι έχυσα μέσα νερό για να μην ξεραθούνε και ξεθωριάσουν.

«Αχ! Τίποτα μέσα στην κάμαρα δεν ήτανε τόσο έμορφο, σαν και κείνες τις πέτρες, μήτε οι ζωγραφιές, μήτε τα κανάτια, μήτε το παλιό κιλίμι που είναι στρωμένο χάμω. Αληθινά τα λόγια του Χριστού είναι ειπωμένα όχι μονάχα για τους ανθρώπους, αλλά για όλα τα κτίσματα: «Ο ταπεινών εαυτόν, υψωθήσεται».

Πηγή: nefthalim.blogspot.gr